

Broeder Antoine Colpaert, een rasechte Deurlenaar en missionaris kwam op 19 januari in Zuid-Afrika om in een tragisch verkeersongeval .

De uitvaart in Zuid-Afrika vond plaats zaterdag 27 januari.
Er is een dienst ter nagedachtenis aan Br. Antoine in Gent (kapel van het Strop) op 3 maart.

In Deurle is er een herdenkingsmis op zondag 18 maart om 9u30.

(opgelet: die dag geen eucharistie in Latem)

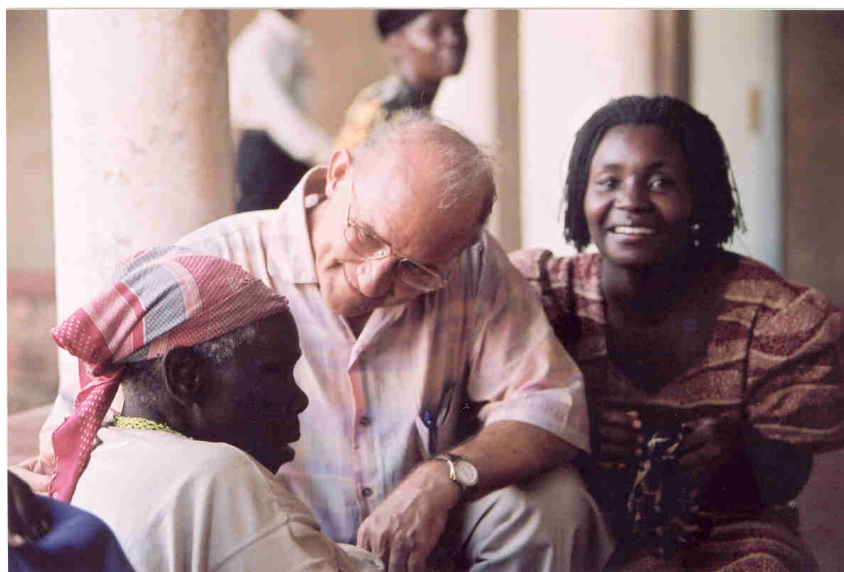
Br. René Stockman, generale overste van de Broeders van Liefde, geeft ons in onderstaand In Memoriam een mooi portret van deze geliefde Deurlenaar.

In memoriam Broeder Antoine Colpaert 1945-2018

Broeder Antoine, Toontje door velen genoemd, heeft het grootste deel van zijn leven als Broeder Van Liefde doorgebracht in Afrika als missionaris. Afkomstig uit Deurle bij Gent startte hij in 1963 zijn religieuze opleiding en verbond zich tijdelijk in de congregatie in 1965 en in 1971 voor eeuwig.

Na zijn studies als verpleegkundige in Gent laveerde hij tussen verschillende huizen in Bonneville, Dave, Manage en Beernem, tot hij in 1974 als missionaris mocht vertrekken naar het pas opgerichte psychiatrisch centrum Caraes te Ndera. Een lang gekoesterde droom mocht in vervulling gaan. Hier kon hij echt zijn ideaal als Broeder van Liefde uitleven. Het werd een inzet zonder reserve in het enige psychiatrisch centrum van Rwanda, met tevens de zorg voor de zieken die nog opgesloten zaten in de gevangenis van Kigali. Het was pionieren, creatief zoeken en zich steeds verder bekwamen. Want in feite was hij er de enige die als verpleegkundige ook effectief geschoold was in de psychiatrische zorg.

In 1982 keerde hij voor een periode terug naar België, met dienst in Dave en verdere bijscholing aan het Tropisch Instituut te Antwerpen. In 1984 mocht hij terugkeren naar zijn geliefd Rwanda, ditmaal in het pas opgerichte hospitaal Kabutare in Butare en ook als lesgever aan de Groupe scolaire. Maar twee jaar later deed men opnieuw beroep op de bekwame Broeder Antoine om de opdracht als directeur nursing in Ndera op te nemen en dit tot 1989 toen hij naar Bujumbura trok om er het nieuwe psychiatrische centrum te Kamenge verder uit te bouwen.

Het werden de topjaren van Br. Antoine, ook zeer moeilijke jaren met de stroom van vluchtelingen die geregeld kwamen “logeren” in het psychiatrisch centrum. Maar steeds hield Br. Antoine er de moed in en met zijn geëigende humor wist hij alle moeilijkheden te overkomen. Graag noemde hij zich “le Gentil”, naam van

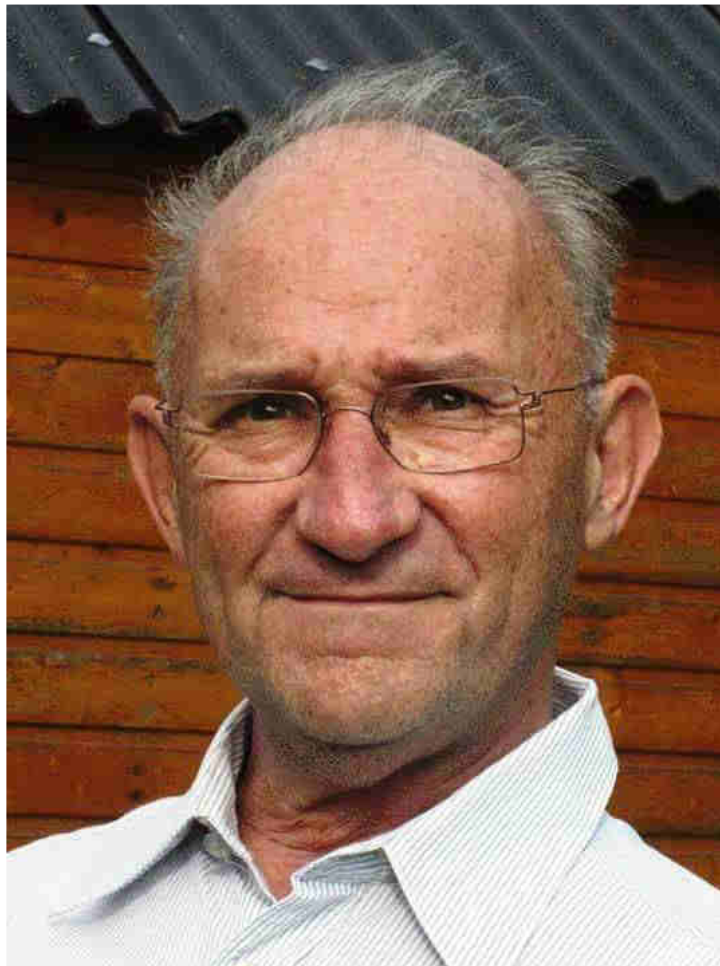
een psychiater die ooit in Bujumbura actief was geweest en die bij de bevolking bleef voortleven, waarbij het centrum door hen "Chez le Gentil" werd gedoopt.

Het is vanuit Bujumbura dat hij vanaf 2000 tijdelijk de functie van regionale overste voor Rwanda en Burundi zou waarnemen. Vanaf 2003 kon hij zich opnieuw ten volle wijden aan de leiding van het psychiatrisch centrum.

In 2006 werd Br. Antoine gevraagd om naar Zuid-Afrika te gaan om er mee te helpen in de opstart van een nieuw tehuis voor chronische psychiatrische patiënten, en tegelijk werd hij de overste van het huis in Florida en de regionale econoom. Zo deelde hij de laatste jaren zijn tijd tussen de zorg voor psychiatrische patiënten, de zorg voor zijn medebroeders en de last van het financieel beheer van de regio. Hij deed het allemaal met grote toewijding.

Broeder Antoine ontmoeten was vreugde ervaren. Hij kon eindeloos vertellen, verhalen uitvergroten en daarmee zijn omgeving steeds opnieuw boeien. Hij ontwikkelde doorheen de jaren een eigen levensstijl, genoot van een goede sigaar en een plons in het plaatselijk zwembad, maar alles bleef er geankerd in een leven in gemeenschap met zijn medebroeders en geworteld in een trouw beleven van zijn religieuze geloften.

Gebed werd voor Br. Antoine een steeds diepere beleving van zijn relatie met Jezus waarvan hij op een heel persoonlijke wijze kon getuigen. Het toonde de vastheid van zijn geloof, doorheen zijn opvoeding van thuis meegekregen en verder vorm gekregen doorheen zijn leven als religieus in de congregatie. Met zijn familie hield hij een bijzondere band, speciaal met zijn tweelingzuster Antoinette. Telkens hij op familiebezoek kwam was het feest in Deurle, want nooit zou hij onopgemerkt ergens voorbijgaan.

Een tragisch auto-ongeval in Johannesburg maakte een abrupt einde aan dit leven. Het veroorzaakte een wereldwijde verslagenheid in de congregatie en niet het minst bij zijn geliefde familie. Op zoveel plaatsen waar men Br. Antoine had gekend werden herinneringen opgehaald, en steeds kwam zijn liefde en inzet voor de zieke medemens naar boven. Hij heeft als Broeder van Liefde op een sterke wijze gestalte gegeven aan ons charisma, niet met woorden, maar met daden en zonder compromissen. Ja, Br. Antoine heeft met zijn talenten gewoerd en dikwijls meer moeten doen dan waartoe hij in feite bevoegd was. Maar het was de liefde die

hem steeds verder dreef. "De maat van de liefde, is liefde zonder maat", mag zeker met de heilige Bernardus herhaald worden wanneer we Br. Antoine vanaf nu zullen gedenken.

De mens maakt plannen, denkt aan de toekomst, maar mag nooit vergeten dat alles in de handen van God is. De mens wikt maar God beschikt. Daartoe werden we deze dagen op een heel bijzondere wijze herinnerd. We kunnen alleen maar het hoofd buigen bij dit zwaar verlies en onze geliefde medebroeder toevertrouwen in Gods barmhartige handen.

Br. René Stockman, generale overste van de Broeders van Liefde